

POLONA JUH IN MATJAŽ TRIBUŠON V TELEVIZIJSKEM FILMU IGRA S PARI SCENARISTA MATJAŽA ZUPANČIČA IN REŽISERJA MIRANA ZUPANIČA

OCENA Televizijski film

Poker padanja mask

ŽENJA LEILER

Igra s pari
scenarij **Matjaž Zupančič**
režija **Miran Zupanič**
produkcija TV Slovenija, 2009
premiera TVS 25. 3. 2009

Par v kočljivih srednjih letih. (Malo?)meščansko urban, očitno dobro situiran, kar takoj vidimo po sodobno, torej malce hladno dizajniranem atrijskem stanovanju, polnem steklenih, prozornih površin, ki seveda kot metafora v tem filmu videza in resnice, prevar in laži, niso naključne. Kmalu tudi izvemo, da je stanovanje darilo njenega bogatega očeta. Nikjer nobenih otrok. On, Bernard (Matjaž Tribušon), kuha, ona, Sonja (Polona Juh), se oblačí. Počasi, v črno koktajl oblekico in visokopetne čevlje, ki moških pač ne pustijo hladnih. Vsak poskus njegovega dvorjenja spretno zavrne in ga obenem končuje z na videz nedolžnimi, a v podtonu zbadljivimi vprašanji in pomenljivimi pogledi. Kot bi želela ves čas reči nekaj več, kot reče. Vprašati nekaj več, kot vpraša. Ta dramska ekspozicija je pomembna, saj pred gledalca po svoje zelo eksplicitno nastavi tisto, kar se bo zgodilo na koncu.

Na večerji pričakujeta najboljša prijatelja, Vero in Aljošo, prav tako par. Predvidljiv in utečen petkov večer. Potem pozvoni in pred vrati se pojavi Vera (Karin Komljanec) brez Aljoše, a z mladim ljubimcem Ivanom (Jure Henigman). Zdi se, da Sonja ni tako presenečena kot Bernard, ki ga Ivanov prihod in Aljoševa odsotnost povsem vržeta s tira. Igra se lahko začne. Zdaj si bodo ob izdatnih količinah viskija in vina povedali tisto več, česar si doslej niso. In povejo si, tja do jutra, veliko.

Vera je zapustila Aljošo prav zaradi mladega Ivana. Da sta sploh prišla na večerjo – saj, le zakaj sta sploh prišla –, je bila Ivanova ideja. Kmalu zvemo, zakaj. Da bi se Vera lahko izpovedala Sonji, kako z Bernardom že nekaj let varata tako njo kot Aljošo. Bernard, s katerega

minuto za minuto drsi prvotno po moško napihnjena suverenost, nekakšno pokroviteljstvo nad Sonjo, ki jo dojema kot očkovo punčko, a je to oče-hči popkovino nesposoben prerezati, iz te igre izpade prvi. Zdaj je na vrsti drugo dejanje, ki je obenem tudi suspenz. Sonja, po svoji zunanosti utelešenje fatalnih blondink, še zdaleč ni le dvakrat prevarana naivka, kakršna se zdi na prvi pogled. V resnici je velika maščevalka, režiserka tako Verine ljubezenske avanture z Ivanom, njenega prihoda na večerjo kot Verine izpovedi. Ni torej naključje, da je svoj inscenirani večer začela prav z zapeljivim oblačenjem, kot bi se kostumirala pred dvigom zavese in pred občinstvom, kjer v prvi vrsti sedita zakonolomca in razdiralca prijateljstva Bernard in Vera. Ivan je bil v tem dejanju maščevanja le najet igralec. A epilog te drame partnerske praznine, nezaupanja in pretvarjanja ne more imeti zmagovalcev, lahko ima samo poražence.

Ta skorajda mametovski zaplet/razplet, ki se v kondenziranem času odvije v zaprtem prostoru, iz prevaranke pa naredi protagonistko pokra padanja mask, Zupanič izpelje suvereno. Ravno prav ves čas dozirano, ravno prav gledalca zavajajoče in ravno pravi čas razkrita, morda le nekoliko predolgo v minutazi. Po za film tako rekoč klavstrofobični sceni se giblje dinamično, presegajoč zgolj »statično« gledališko vizuro. In kot se za komorne družinske intimke spodobi, jo nosijo predvsem igralci. V tem smislu je Igra s pari užitekarska igra igre, ki ne zapeljuje le protagonistov, ampak seveda tudi gledalca. Čeprav mu ves čas sugerira, kaj se tu pravzaprav dogaja, mu to gotovost tudi spretno ves čas spodmika. Druga odlika je dejstvo, da so protagonisti iz testa »tukaj in zdaj«; in kolikor utegnejo biti na trenutke v zarisih svojih značajev in socialne določenosti tudi stereotipi, v svojih spletkah pa banalni in nezanimivi, jih prav osebnostni detajli, speljani skozi igro, dvigujejo nad to predvidljivost. Še posebej to uspe Poloni Juh in Matjažu Tribušonu, ne dosti manj Karin Komljanec in Juretu Henigmanu. Temu se drugače reče dobra izbira igralcev.